

вного субсидування цієї сфери економіки, а з іншого, – підтримати ініціативи інститутів агробізнесу і недержавних комерційних структур, у тому числі й банківської системи.

Література

1. Комарова І.В. Ризикованість сільськогосподарського виробництва як передумова необхідності державної підтримки аграрного сектора / І.В. Комарова // Держава та регіони. Серія: Економіка та підприємництво. – 2008. – № 2. – С. 81–89.
2. Кондиріна А.Г. Форми і методи державного регулювання кон'юнктури споживчого ринку / А.Г. Кондиріна // Формування ринкових відносин в Україні : зб. наук. праць. – 1998. – Вып. 9. – С. 49–52.
3. Матвієнко Г.А. Інституційні основи розвитку аграрного страхування на регіональному та державному рівнях в Україні / Г.А. Матвієнко // Інвестиції: практика та досвід. – 2008. – № 18. – С. 46–48.
4. Сафонов І. Державна заставна закупівля зерна – важливий захід підтримки аграрних товаровиробників / І. Сафонов // Право України. – 2006. – № 5. – С. 77–81.
5. Сафонов І. Удосконалення правового регулювання цін і ціноутворення – важливий засіб державної підтримки аграрних товаровиробників / І. Сафонов // Право України : юридичний журнал. – 2005. – № 9. – С. 50–53.
6. Шаповал П. Державне управління розвитком страхових послуг у сільськогосподарському виробництві регіону / П. Шаповал // Вісн. Нац. акад. держ. упр. при Президенті України. – 2004. – № 2. – С. 166–174.

УДК 351.84

РОЗВИТОК СИСТЕМИ СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Меленюк В.О.

старший викладач

Енергодарський інститут державного та муніципального управління
ім. Р.Г. Хеноха Класичного приватного університету

Annotation

The author explores the mechanism of social security mechanism, reformation of social defence of population, public regional social policy, organizationally-economic model of functional concordance and system cooperation of social development and social defence, mechanisms of perfection of relations of socially-labours and realization of strategy of overcoming poverty in the article.

Анотація

У статті автор досліджує механізм системи соціального страхування, реформування соціального захисту населення, державну регіональну соціальну політику, організаційно-економічну модель функціонального узгодження та системної взаємодії соціального розвитку і соціального захисту, механізми вдосконалення соціально-трудо-вих відносин та реалізації стратегії подолання бідності.

Ключові слова

Система, соціальний розвиток, концепція, соціальне забезпечення, населення, регіональна політика, органи регіонального управління.

I. Вступ

Аналіз соціально-економічних процесів, що тривають в Україні та за кордоном, доводить необхідність законодавчих та організаційних заходів із соціального захисту та підтримки населення. Тому перехід до рин-

кової економіки неможливий без створення надійної системи соціального захисту населення, яка була б здатна нейтралізувати такі негативні процеси, як абсолютні та відносні зниження життєвого рівня окремих прошарків населення, посилення майнового та соціального розшарування населення, виникнення безробіття у великих масштабах тощо. Саме тому серед комплексу проблем, які постали перед Україною, державне забезпечення соціального захисту населення набуває пріоритетного значення.

II. Постановка завдання

Мета статті – розробити пропозиції щодо вдосконалення системи соціального розвитку України.

III. Результати

Різні фундаментальні підходи, а також особливості соціальної політики української держави досліджувались та розроблялись багатьма вітчизняними вченими. Серед них: В.Я. Бідак, В.І. Гайдучий, Л.Я. Гончарук, Е.М. Лібанова, О.М. Палій та В.А. Скуратівський, А.О. Сіленко, С. Сіденко та ін.

Особливу увагу вивченню механізмів активізації соціальної політики на державному рівні приділяють такі відомі вітчизняні науковці, як А.І. Амоша, Н.П. Борецька, С.Й. Вовканич, Т.А. Заєць, А.С. Крупнік, В.О. Мандибур, В.М. Новиков, О.Ф. Новікова, У.Я. Садова, Л.К. Семів, П.І. Шевчук. Окремі аспекти проблеми з точки зору державного управління

розглядали А.О. Дегтяр, Д.В. Карамішев, В.В. Нікітін, Г.С. Одинцова та ін.

Такі принципи положення, як основи соціального захисту; форми і види пенсійного забезпечення; засади регулювання праці і зайнятості; шлюбу, сім'ї, охорони дитинства, материнства, батьківства; виховання, освіти, культури й охорони здоров'я; екологічної безпеки, закріплені в Конституції нашої держави [5]. Отже, основні напрями державної політики соціального захисту повинні спиратись на багатовекторність задоволення потреб суспільства шляхом підвищення ролі його трудового доходу, захисту населення від зростання цін, гарантованого забезпечення прожиткового мінімуму, реалізації заходів щодо недопущення зростання безробіття, збільшення підтримки соціально незабезпечених категорій громадян, індексації заробітної плати, впровадження механізмів субвенцій.

Аналізуючи науковий доробок сучасних українських вчених-економістів з цієї проблеми, ми звертали увагу на дослідження В.Я. Бідака, який вважає, що основні нормативні акти, що регулюють відносини соціального забезпечення в Україні, а також обсяг пільг для окремих категорій населення можна згрупувати таким чином: загальне законодавство, що, крім Конституції, включає Концепцію соціального забезпечення населення України, Основні напрями соціальної політики на період до 2004 р., Закон України "Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії"; ряд законів, які можуть бути об'єднані під рубрикою організаційно-правових основ соціального страхування в Україні; група законів, що регулюють пенсійне забезпечення; система допомоги, діє згідно із законодавством України; закони, постанови, рішення, положення про соціальний захист різних категорій громадян [1, с. 134].

Таким чином, соціальний захист являє собою систему державного гарантування прав людини на матеріальне забезпечення у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, у старості та в інших випадках, які передбачені законодавством; систему розподільчих відносин, у процесі яких за рахунок частини національного доходу утворюються та використовуються суспільні фонди грошових засобів для матеріального забезпечення та обслуговування окремих категорій громадян.

Слід зазначити, що сьогодні система соціального захисту населення в Україні перебуває на стадії становлення та розвитку, тривають пошуки її оптимальної структури, основних функцій, провідних напрямів діяльності на різних рівнях. Призначення цієї роботи полягає в тому, щоб за допомогою нормативно-правових актів, економічних, фінансових, соціально-психологічних, організаційно-технічних засобів і важелів здійснювати підтримку і допомогу со-

ціально-вразливим верствам населення чи окремим громадянам.

Окрім законодавчої бази, скерованої на вирішення соціально-трудова відносин і соціального забезпечення, на підвищення життєвого рівня населення і рівня його захищеності скерована загальнодержавна та місцева бюджетна політика та політика самоврядування. Таким чином, держава шляхом створення законодавчого простору виконує функцію правового гаранта у сфері соціального захисту людини, ядром якого є соціальне забезпечення з його пріоритетними конкретними формами реалізації:

- матеріальне забезпечення шляхом соціального страхування на випадок безробіття, тимчасової або постійної непрацездатності;
- соціальна допомога непрацездатним і малозабезпеченим громадянам;
- підтримання рівня життя в умовах зростання споживчих цін;
- компенсації, пільги громадянам, які постраждали від техногенно-екологічних та природних катастроф.

В основу цих пріоритетів покладено механізм системи соціального страхування, яка об'єднує самостійні види обов'язкового соціального страхування:

1) страхування на випадок безробіття;

2) медичне страхування;

3) страхування від нещасного випадку на виробництві;

4) пенсійне страхування.

Метою теперішнього етапу реформування соціального захисту населення є перетворення системи повного державного забезпечення в систему "створення можливостей", тобто залучення ринкових механізмів суспільного перерозподілу шляхом зміцнення позицій середнього класу як найбільш активного внутрішнього економічного інвестора соціальної сфери. Необхідною є нова система соціального страхування і запровадження інституту контрольованої адресної допомоги найбільш вразливим і збіднілим категоріям людей.

Разом з тим першочерговим завданням є також реформування оплати праці, встановлення державного стимулювання зростання заробітної плати. Це має відобразитись у прийнятті Соціального кодексу України, по-перше, як єдиного галузевого кодифікованого нормативно-правового акта, а по-друге, як регулятора трудових і страхових відносин суб'єктів ринку праці та сприятиме посиленню соціальних гарантій.

Принцип обов'язковості соціального страхування поширюється на всіх працюючих за наймом, тоді як особи, зайняті підприємницькою чи творчою діяльністю, можуть обирати або обов'язкові, або ж добровільні форми страхових внесків. Поряд із загальнодержав-

ними законодавчими механізмами соціального захисту у формах соціального забезпечення активну роль відіграє регіональна соціальна політика як складова загальнодержавної.

В Указі Президента України "Про основні напрями соціальної політики на період до 2004 року" визначені складові державної регіональної соціальної політики, а саме:

- запровадження механізмів стимулювання соціального й економічного розвитку депресивних регіонів;
- передача регіонам значної частини управлінських функцій щодо розв'язання проблем соціальної політики, економічного та науково-технічного розвитку, а також розвитку духовної сфери;
- запровадження єдиних мінімальних соціальних стандартів соціального захисту населення незалежно від економічних можливостей регіонів;
- удосконалення формування стратегії регіональної соціальної політики за результатами соціального моніторингу, соціальних прогнозів і соціальних програм;
- удосконалення законодавчої та нормативно-правової бази територіального управління соціальним розвитком регіонів;
- забезпечення вирівнювання соціальних рівнів регіонів шляхом поєднання регіональних програм та цільових державних програм підтримки конкретних регіонів;
- забезпечення ефективного розвитку продуктивних сил на регіональному рівні;
- сприяння формуванню адекватної та ефективної структури соціального управління на регіональному рівні [8].

Саме тому загальними напрямками соціальної регіональної політики є здійснення контролю за структурними зрушеннями в економіці регіону, забезпечення його життєдіяльності та підтримки відповідного рівня життя населення, проведення постійної соціальної експертизи стану та розвитку регіону, розроблення соціальних прогнозів для виваженого їх використання при прийнятті управлінських рішень на регіональному рівні [2, с. 17].

Таким чином, регіональна соціальна політика є певною системою заходів, що спрямовує реалізацію загальнодержавних інтересів і можливостей у сфері соціальних проблем на місцевий рівень, а також забезпечує реалізацію внутрішніх регіональних інтересів. Виходячи зі своєї мети, регіональна політика покликана забезпечувати раціональне використання ресурсного потенціалу регіону і на цих засадах вирішувати соціальні проблеми місцевого населення, дотримуючись балансу інтересів і держави, і регіонів. Принцип надання та фінансування державою мінімальних соціальних гарантій усьому населенню країни і одночасне сприяння задоволенню не тільки мінімальних

потреб людей за рахунок засобів адміністративно-територіальних одиниць найбільшою мірою відповідає сучасному рівню соціально-економічного розвитку.

На місцевому рівні, зокрема, можна досить плідно вирішувати питання додаткових форм захисту і соціальних гарантій, а в ринкових умовах через стимулювання самозайнятості, у першу чергу підприємницької діяльності, і з залученням приватного інвестування в малий бізнес доцільно посилено розгортати соціальну інфраструктуру та наповнювати місцеві бюджети.

Основним напрямом зовнішньої політики України є її орієнтація на Європу, проте дуже рідко намагаємося зрозуміти, які ж процеси відбуваються в розвинутих європейських країнах. Відтак нагадаємо, що європейські держави все більше відходять від політики урядового патерналізму, відходять саме шляхом розвитку регіонів, посилення позицій регіонального та місцевого самоврядування, солідарної співпраці з центром. Конкурентність регіонів, що спирається на "економіку знань", — ось головна суть подальшого розвитку європейської регіональної політики. При цьому Європейський Союз зобов'язується надавати кожній людині, незалежно від місця її проживання, певний рівень соціальних гарантій і нести за це відповідальність.

Державне регулювання розвитку регіонів охоплює комплекс напрямів, основними з яких є: економічний, зокрема фінансово-бюджетний; соціальний; демографічний; екологічний; поселенський. Пріоритетним напрямом регіональної політики держави і місцевих органів самоврядування є економічний. Мова йде насамперед про ефективний розвиток реального сектора економіки. Важливість розвитку цього напрямку полягає, у першу чергу, в тому, що він передбачає найбільш ефективне залучення ресурсного потенціалу, сприяє створенню робочих місць, підвищенню й оптимізації зайнятості населення, обмеженню безробіття, зростанню доходів населення шляхом раціонального розміщення продуктивних сил, використанню переваг територіального поділу праці та економічного кооперування виробництва, розвитку міжрегіональних економічних зв'язків [4, с. 251].

На особливу увагу, на нашу думку, заслуговують положення, пов'язані зі складовими цієї політики. Важливою складовою регіональної соціальної політики є її демографічний аспект, відповідно до якого стимулювання якісних змін соціально-демографічної структури населення сприятиме зміцненню стану людського потенціалу. Іншою важливою складовою регіональної політики є її екологічний напрям, що передбачає регулювання природо-господарської збалансованості та створення

сприятливих умов у цілому для життєдіяльності населення. При цьому індикаторами якості екогосподарських систем виступають передовсім стан здоров'я людини та якість усіх елементів довкілля, що їх фіксує статистика [3, с. 175].

Складовою регіональної політики є також поселенський та науково-технічний напрями, що передбачають раціональну систему розселення, сприяння розвитку селищ та малих міст, запобігання негативному впливу розростання некерованої урбанізації, розвиток науково-технічної та міжрегіональної інфраструктури (транспорт, зв'язку, сучасних інформаційних та комунікативних систем) тощо.

Незважаючи на те, що регіональна політика є відносно самостійною складовою структури загальнодержавної, у своїй соціальній частині вона ще й зараз значною мірою підпорядкована центру, що суттєво обмежує вирішення нагальних місцевих завдань в означеній сфері. Виникає необхідність максимально наблизити вирішення проблем, які стосуються розвитку соціальної інфраструктури регіону. Соціальна інфраструктура – це матеріальна основа виробництва соціальних послуг, більшість з яких є змішано-суспільними благами, які мають велике значення як для конкретної особи, так і для суспільства в цілому [6, с. 112].

Тому надання органам місцевого самоврядування більших економічно-фінансових повноважень сприятиме вдосконаленню форм та методів взаємодії органів регіонального управління й місцевого самоврядування у вирішенні проблем зайнятості населення, безробіття, соціального захисту та соціального забезпечення.

Досвід розвинутих країн доводить, що принцип делегування повноважень кожному рівню територіального управління і закріплення за ним основних джерел фінансового забезпечення – найбільш ефективний шлях місцевого соціально-економічного розвитку. Механізм множинності податків, що реалізований у зарубіжній практиці розмежування фінансово-податкових відносин між центральними та місцевими органами влади, створює реальну основу для стабільного функціонування всіх галузей соціальної сфери і невикробничого сектора [7, с. 88].

Виходячи з теоретичних позицій пріоритетності соціальної політики регіонального рівня і визначених концептуальних положень державної політики, В.Я. Бідак обґрунтував і запропонував організаційно-економічну модель функціонального узгодження та системної взаємодії соціального розвитку та соціального захисту [1].

На нашу думку, модульна структура моделі передбачає декілька ієрархічних рівнів

її складових, що виконують функції прямого й опосередкованого впливу на соціальний розвиток і соціальний захист через механізми правового, фінансового, інформаційного та організаційно-програмного забезпечення. До макrorівня загальнодержавної економічної та структурної політики вбудовується загальнодержавна соціальна політика як передумова і наслідок ефективності цільової орієнтації першої.

Не менш значущими за впливом на соціальні процеси є напрями, що стосуються: по-перше, цінової політики, а саме лібералізації цін і обмеження їх регулювання; по-друге, податкової політики, яка має здійснювати позитивний вплив на формування доходів підприємств та населення шляхом обмеження фіскального тиску, сприяти підприємству та становленню середнього класу, регіональному розвитку та подоланню територіальної депресивності, тощо; по-третє, грошово-кредитної, інвестиційної, зовнішньоекономічної політики, а також енергозбереження, розвитку соціальної інфраструктури і, особливо, такого важливого напрямку, як бюджетна політика.

Разом з тим головним джерелом вирішення майже всіх аспектів соціальних проблем є розвиток вітчизняного виробництва, особливо тих видів економічної діяльності, що скеровані безпосередньо на споживчий ринок та соціальні послуги.

Всі наведені укрупнені напрями державної макроекономічної політики інтегруються через соціальний ефект. Звідси питання про їх соціальні результати є одним з найбільш складних в об'єктивному оцінюванні цих напрямів, оскільки соціальні індикатори відображають взаємодію макро-, мезо- і мікрорівнів економіки та загалом соціально-економічної політики. До того ж попередні досягнення у вирішенні соціальних питань за цей час були багато в чому втрачені. Це пояснюється тим, що соціальна політика практично не була вбудована в загальні ринкові трансформаційні процеси. Локальні соціальні рішення при одночасному перерозподілі державної власності супроводжувались розшаруванням населення, зростанням бідності і безробіття. З урахуванням цієї ситуації в запропонованій моделі взаємозв'язку соціального розвитку та соціального захисту зроблена спроба цілісного подання сукупності відносин соціально-орієнтованої ринкової економіки, де домінуючу роль мають відігравати функції держави в організації життя суспільства.

Другий рівень поданої моделі наповнюють модулі, що охоплюють напрями реалізації загальнодержавної соціальної політики. До таких напрямів пропонується зарахувати: забезпечення розвитку народонаселення, удосконалення соціально-трудових відносин та реалізацію стратегії подолання бідності, реформування системи соціально-

го забезпечення, захист громадян як споживачів, сприяння розвитку гуманітарної сфери, регіональну соціальну політику.

Механізмами вдосконалення соціально-трудових відносин та реалізації стратегії подолання бідності виступають такі: розвиток ринку праці; регулювання зайнятості; обмеження безробіття; регулювання бази робочих місць; політика щодо доходів населення та вдосконалення оплати праці; охорона праці та безпечна життєдіяльність; захист трудових прав громадян; розвиток соціального партнерства; запобігання падінню рівня життя та стимулювання його зростання й підвищення якості.

Реформування системи соціального забезпечення здійснюється шляхом таких заходів та механізмів: реформування системи соціального страхування, сфери пенсійного забезпечення, системи соціальної допомоги, системи соціального обслуговування; розвиток адресної допомоги; удосконалення системи соціального захисту інвалідів, ветеранів війни та праці; соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи та інших надзвичайних ситуацій; соціальна підтримка громадян, звільнених у запас або відставку з військової служби, служби в органах внутрішніх справ, установ пенітенціарної системи, та членів їх сімей.

Чинники регіональної соціальної політики мають широкий і деталізований аспект охоплення і здійснюють свій глибинний прояв через такі механізми самоврядування і визначеної адресності: стимулювання соціального та економічного розвитку депресивних регіонів; розширення управлінських функцій у вирішенні проблем соціального, економічного та науково-технічного розвитку, духовної сфери; запровадження єдиних мінімальних соціальних стандартів та прожиткових нормативів; соціальний моніторинг, прогнози, програми; забезпечення законодавчої бази управління соціальним розвитком; вирівнювання соціальних рівнів регіонів шляхом поєднання регіональних та цільових державних програм; ефективний розвиток продуктивних сил на регіональному рівні; формування ефективної структури соціального управління; регіональну бюджетну політику; сприяння розвитку підприємництва та формування місцевого середнього класу; створення вільних економічних зон і територій спеціального розвитку; розробку регіональних програм подолання бідності.

Таким чином, перелічені напрями, спираючись на правове, фінансове, інформаційне та організаційно-програмне забезпечення, формують вектори та конкретне наповнення політики соціального розвитку й соціального захисту [1, с. 140–146].

Завершуючи розгляд цієї проблеми, слід констатувати, що становлення та розвиток ри-

нкових відносин, а також світовий досвід розбудови національних систем соціального захисту підводить нас до необхідності переосмислити реальний стан речей у цій галузі. Зокрема, моделі соціально-захисної політики та механізми соціального захисту населення в Україні ще довго доведеться виробляти з урахуванням негативних проявів і суперечностей, пов'язаних з тривалою трансформацією суспільно-політичної та економічної системи. Тому важливою складовою регіональної соціальної політики, як це відображено в запропонованій моделі, є інформаційний моніторинг процесів соціального розвитку та соціального захисту.

IV. Висновки

Отже, регіональна соціальна політика є певною системою заходів, що спрямовує реалізацію загальнодержавних інтересів і можливостей у сфері соціальних проблем на місцевий рівень, а також забезпечує реалізацію внутрішніх регіональних інтересів.

Механізм системи соціального страхування, що об'єднує самостійні види обов'язкового соціального страхування: страхування на випадок безробіття; медичне страхування; страхування від нещасного випадку на виробництві; пенсійне страхування.

Механізмами вдосконалення соціально-трудових відносин та реалізації стратегії подолання бідності виступають такі: розвиток ринку праці; регулювання зайнятості, обмеження безробіття; регулювання бази робочих місць; політика щодо доходів населення та вдосконалення оплати праці; охорона праці та безпечна життєдіяльність; захист трудових прав громадян; розвиток соціального партнерства; запобігання падінню рівня життя та стимулювання його зростання і підвищення якості.

Реформування системи соціального забезпечення здійснюється шляхом використання таких заходів та механізмів: реформування системи соціального страхування, сфери пенсійного забезпечення, системи соціальної допомоги, системи соціального обслуговування; розвиток адресної допомоги; удосконалення системи соціального захисту інвалідів, ветеранів війни та праці; соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи та інших надзвичайних ситуацій; соціальна підтримка громадян, звільнених у запас або відставку з військової служби, служби в органах внутрішніх справ, установ пенітенціарної системи, та членів їх сімей.

Література

1. Бідак В.Я. Соціальний захист населення та вдосконалення державних механізмів його регулювання : монографія / В.Я. Бідак. – Л. : Інститут регіональних досліджень НАН України, 2004. – 250 с.
2. Болотіна Н. Право людини на соціальне забезпечення в Україні: проблеми термінів і понять / Н. Болотіна // Право України. – 2000. – № 4. – С. 35–39.

3. Гегель Г. Политические произведения / Г. Гегель. – М. : Наука, 1978. – 438 с.
4. Гумбольд В. Язык и философия культуры / В. Гумбольд. – М. : Мысль, 1985. – 287 с.
5. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України від 28.06.1996 р. – К. : Преса України, 1997. – 80 с.
6. Мандибура В.О. Рівень життя населення України та проблеми реформування механізмів його регулювання / В.О. Мандибура. – К. : Парламентське видавництво, 2000. – 256 с.
7. Мусис Н. Усе про спільні політики Європейського Союзу : пер. з англ. / Н. Мусис. – К. : К.І.С., 2005. – 466 с.
8. Указ Президента України "Про основні напрямки соціальної політики на період до 2004 р." // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 21. – Ст. 858.

УДК 353.5

ВИЗНАЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ НА МІСЦЕВОМУ РІВНІ

Монаснко А.О.

кандидат наук з державного управління, доцент
Класичний приватний університет

Annotation

The author examines the method of estimation of efficiency of public authorities at local level, the criteria of effectiveness estimation of power activity are offered, also the foreign experience of efficiency estimation of public power organs activity is pointed in the article.

Анотація

У статті автором досліджено методику оцінювання ефективності органів державної влади на місцевому рівні; запропоновано критерії оцінювання результативності діяльності влади; наведено зарубіжний досвід оцінювання ефективності діяльності органів публічної влади.

Ключові слова

Місцевий орган державної влади, управлінські послуги, населення, органи місцевого самоврядування, громадськість.

I. Вступ

На сучасному етапі становлення та розвитку України як правової й соціальної держави найактуальнішими є питання ефективності системи державного управління та місцевого самоврядування, насамперед, у контексті якості послуг, що надаються населенню. У зв'язку з цим на порядку денному гостро стоять питання оцінювання якості та ефективності як самих послуг, так і діяльності зазначених органів влади в цілому.

Особливого значення питання оцінювання якості та ефективності діяльності влади набувають на місцевому рівні управління, тому що саме органи місцевої влади є найбільш наближеними до населення та безпосередньо відповідають за якість послуг, що йому надаються.

II. Постановка завдання

Мета статті – дослідити ефективність діяльності органів державної влади на місцевому рівні.

III. Результати

Вагомий внесок у формування уявлення про підходи до управління регіонами країни, регіональний розвиток, засади розробки та здійснення регіональної політики, виявлення особливостей державної регіональної політики та політик регіонів, окреслення їх суб'єктів та об'єктів зробили такі провідні науковці, як Е.Б. Алаєв, О.І. Амоша, Г.В. Балабанов, П.Т. Бубенко, З.С. Варналій, С.Г. Галуза, З.В. Герасимчук, А.П. Голіков, Г.К. Губерна, М.І. Долішній, Л.М. Зайцева, Ю. М. Іпатов, Б.Т. Кліяненко, В.С. Кравців, О.П. Крайник, Н.Г. Кузнецов, Л.М. Кузьменко, А.Г. Мазур, Т.С. Максимова, А.С. Маршалова, С.А. Мельник, І.Р. Михасюк, Н.А. Мікула, Ю.В. Наврузов, О.С. Новосолов, В.І. Нудельман, Н.В. Павліха, В.І. Павлов, В.А. Поповкін, С.А. Романюк, В.К. Симоненко, Д.М. Стеченко, Г.Ф. Столбов, Л.Л. Тарангул, С.Г. Тяглов, В.М. Ходачек, Л.Г. Червова, М.Г. Чумаченко, Б.М. Штутьберг, М.Д. Янків та інші.

В Україні на сьогодні склалась досить небезпечна ситуація: у країні майже відсутня критеріальна система оцінювання якості та ефективності діяльності органів місцевої влади щодо надання послуг населенню та якості й ефективності самих послуг, що є неприпустимим для країни, яка прагне стати повноправним партнером розвинутих європейських країн і зайняти відповідне, гідне місце в європейському співтоваристві.

Діяльність будь-якого органу влади має бути ефективною та прозорою.

Основними цілями діяльності органів місцевої влади щодо населення має бути надання якісних послуг з оптимальними витратами при прозорій діяльності та чіткій відповідальності [4].